

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3158

гр. София, 25.09.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 2-РИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и пети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Г. Б. Ц.

като разглежда докладваното от Г. Б. Ц. Частно наказателно дело № 20231110208427 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал. 5 НПК.

С Постановление от 23.01.2023г. на прокурор в Софийска районна прокуратура, деловодно изведено на 30.01.2023г., на основание чл.243, ал.1, т.1, вр.чл.24, ал.1, т.1 НПК, е прекратено наказателното производство по досъдебно производство №5201/2021г. по описа на СДВР, пр. пр. №18776/2021г. по описа на СРП, образувано и водено за престъпление чл.212, ал.1, вр.чл.26, ал.1 от Наказателния кодекс (НК).

Срещу постановения прокурорски акт е постъпила жалба от Т. В. – директор на Териториално поделение на Национален осигурителен институт София-град – действие, потвърдено от управителя на Национален осигурителен институт (НОИ) – И. И., в качеството му на представител на ощетеното юридическо лице. Изразено е недоволство от прекратяването на наказателното производство, породено от едностранчивото и превратно обсъждане на наличната доказателствената съвкупност от страна на наблюдаващия делото прокурор, довела го до неправилно формиране по вътрешно убеждение правни изводи за липсата на осъществен състав на престъпление от общ характер. Релевират се доводи, че разследването не е водено обективно, всестранно и пълно. Не се възприемат изводите на ръководно-решаващия орган по приложението на материалния закон, направени въз основа на установените в хода на производството факти. В тази връзка се сочи и отсъствието на изложени съображения за наличието или липсата и на други престъпления от общ характер, в частност документни такива или компютърна измама. Обсъжда се и недостатъчна процесуална активност в насока изясняване на въпроса, дали дружеството реално е извършвало търговска дейност, която да представлява предпоставка за наемане на работници. Отправена е молба обжалваният акт да бъде отменен, а делото - върнато на СРП със задължителни указания по приложението на закона.

Софийски районен съд, след като извърши цялостна служебна преценка по редовността и допустимостта на депозираната жалба и провери законосъобразността на атакуваното постановление, намери за установено следното:

Жалбата е подадена срещу прокурорски акт от категорията на подлежащите на съдебен контрол. Изхожда от процесуално легитимирано лице – ощетеното юридическо лице, като са съобразени и преклузивните срокове за нейното депозиране. По изложените

аргументи следва да се приеме, че същата се явява процесуално допустима, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съдебният контрол върху постановленията за прекратяване на наказателното производство следва да даде отговор на въпросите дали са извършени всички необходими действия по разследването, изяснена ли е фактическата обстановка и правилна ли е дадената материалноправна квалификация на инкриминираното деяние. На съда е вменено позитивно задължение да провери, както обосноваността на атакувания прокурорски акт - дали възприетите фактически положения са изводими от доказателствената съвкупност, или вътрешното убеждение на прокурора по фактите е опорочено, поради игнорирането на част от приобщените материали или тяхното изопачаване, така и неговата законосъобразност /материална и процесуална/ – доколко при точно установена фактология материалният закон е приложен правилно и допуснато ли е съществено процесуално нарушение в процеса на събиране, проверка и последваща оценка на доказателствените източници.

При извършената цялостна служебна проверка на обосноваността и законосъобразността на постановления прокурорски акт, с който е финализирано наказателното производство по ДП №5201/2021г. по описа на СДВР, респективно пр. пр. №18776/2021г. по описа на СРП, настоящият съдебен състав намира, че същият е постановен при нарушаване на основните принципи на наказателния процес по чл.13, ал.1 от НПК, чл.14, ал.1 от НПК и чл.107, ал.5 от НПК. Не е съблюдавано изискването за извършване на всестранно, обективно и пълно изследване на всички релевантни към конкретния казус обстоятелства. Закономерна последица от така констатираното нарушение се явява и формираният порок в изразената воля на наблюдаващия прокурор досежно възприетия извод, че в случая не се обуславя наличието на съставомерно престъпно посегателство.

Въз основа на събрания по делото доказателствен материал, в частност показанията на свидетелите – Р. Р. М. (л.25, том I от ДП), Т. Е. А. (л.29, том I от ДП), П. Т. (л.33, том I от ДП), А. Н. Н. (л.40, том I от ДП), И. Н. И. (л.79, том I от ДП), Е. Т. В. - А. (л.95, том I от ДП), К. А. В. – Г. (л.114, том I от ДП), Д. В. П. (л.123, том I от ДП), както и приобщени към делото документи – медицинска документация, касаеща заболяване на А. Н. (л. 45-59, том I от ДП), удостоверение за изплатени трудови възнаграждения (л.90, том I от ДП), документация за електронен подпис от „Инфонотари“ ЕАД (л.130-145, том I от ДП), документация за електронен подпис от „Б.-Б.“ АД (л.146-160, том I от ДП), преписка 1042-21-21#4/03.09.2018г. и справка за получени данни и изплатени парични обезщетения от НОИ (л.165-199; 230- 259, том I от ДП), данни от НАП, касаещи извършена проверка спрямо „А.“ ЕООД (л.200-229, том I от ДП), писмо от ТП НОИ София-град (л.16, том III от ДП) и други, наблюдаващият прокурор е извел следната фактическа обстановка:

„А...“ ЕООД, ЕИК ....., било регистрирано в Търговския регистър на 20.10.2008г., със седалище и адрес за кореспонденция в гр. София. Дружеството се занимавало с дърводобив. Негов едноличен собственик и управител бил Н. И. Д..

На 15.07.2014г. по партидата на юридическото лице били вписани промени, като за управител на дружеството и едноличен собственик на капитала била посочена И. Н. И. Въпреки това, дейността на дружеството се ръководела фактически от нейния съпруг И. Н. Д.. Той търсел и наемал работници и разпределял работата между тях.

През 2019г. И. Д. починал.

По повод инициирана проверка пред Национален осигурителен институт, било констатирано, че за времето от регистрацията си до началото на 2015г. дружеството развивало търговска дейност, която впоследствие преустановило Въпреки тези факти, в периода от 01.02.2015 г. до 20.06.2019г., от името на „А...“ЕООД, в качеството му на работодател, били подадени 22 (двадесет и два) броя уведомления по реда на чл.62, ал.5 КТ.

Данните касали сключени трудови договори със следните лица: П. Ц. Т., ЕГН *****; Н. И. Д., ЕГН *****; И. П. А., ЕГН *****; О. И. Г., ЕГН *****; И. Н. Д., ЕГН *****; А. Н. Н., ЕГН *****; Д. Н. Д., ЕГН *****; Т. Е. А., ЕГН *****; И. Н. И., ЕГН *****; Е. Т. В. – А., ЕГН *****; Г. К. Т., ЕГН *****; К. А. В. – Г., ЕГН *****. От проверената документация контролните органи не успели да установят дали изброените лица реално са полагали труд в предприятието на юридическото лице. Въпреки това, видно от изискана информация от Регистъра на осигурените лица, за периода от месец февруари 2015г. до месец януари 2019г., за изброените работници били подадени данни по реда на чл.5, ал.4 КСО от името на „А.“ ЕООД. Било констатирано и реално, прието за неоснователно изплащане на парични обезщетения от бюджета на Държавното обществено осигуряване (ДОО) по повод заявени като реализирани осигурителни рискове за част от изброените работници. Паричните суми, като основания и размери, били наредени по сметки на лицата, както следва:

1. На И. Н. Д., ЕГН ***** - по болнични листове за периода от 16.08.2017г. до 20.02.2019г., в общ размер на 8917,81 лева;
2. На И. Н. И., ЕГН ***** - по болнични листове за периода от 19.01.2018г. до 06.04.2018г. в общ размер на 506,67 лева.
3. На А. Н. Н., ЕГН ***** , по болнични листове за периода от 25.05.2018г. до 19.05.2019г., в общ размер на 2893,09 лева.
4. На Е. Т. В. – А., ЕГН ***** - по болнични листове за периода от 18.12.2016г. до 29.09.2018г., в общ размер на 289,54 лева.
5. На П. Ц. Т., ЕГН ***** - по болнични листове за периода от 25.10.2018г. до 09.05.2019г., в общ размер на 2764,43 лева.
6. На Т. Е. А., ЕГН ***** - по болнични листове за периода от 27.12.2016г. до 29.03.2018г., в общ размер на 4594,22 лева.
7. На К. А. В. – Г., ЕГН ***** - по болнични листове за периода от 01.08.2015г. до 31.08.2017г., в общ размер на 19308,84 лева.

След прекратяване на трудовите правоотношения на Н. И. В., на лицето било изплатено парично обезщетение за безработица за периода от 07.10.2015г. до 09.05.2016г.

През месец май 2021г., свидетелят Р. М., на длъжност „старши инспектор“ към ТП на НОИ-София-град, която била ангажирана с провеждането на проверката срещу „А.“ ЕООД, подала жалба до Софийска районна прокуратура срещу И. Н. И., в качеството ѝ на едноличен собственик на капитала и управител на „А.“ ЕООД. Към нея приложила и копие от ревизионен акт, издаден срещу дружеството. По този повод било образувано досъдебно производство №5201/2021г. по описа на СДВР, по пр. пр. №18776/2021г. по описа на СРП, за това, че в периода от 2015г. до 2019г., в гр. София, в сградата на Национален осигурителен институт, находяща се на бул. „А. С.“ №62-64, при условията на продължавано престъпление, чрез използването на документи с невярно съдържание или с неистински документи е получено без правно основание чуждо движимо имущество, с намерение противозаконно да се присвои – престъпление по чл.212, ал.1, вр.чл.26, ал.1 НК.

По делото нямало лица, привлечени в качеството на обвиняеми.

В хода на разследването били разпитани част от лицата, с които, според събраните данни, дружеството е имало сключени трудови договори. Изискани били и копия от документите, приобщени в хода на извършената от органите на НОИ и НАП проверка, ревизираща дейността на „А.“ ЕООД. При разпитите на част от свидетелите били представени писмени декларации с изразено съгласие за разкриване на банкова тайна, както били снети и сравнителни образци от подписите и почерците им.

При така приетите като установени фактически положения, наблюдаващият прокурор достигнал до извод за липсата на реализирано престъпление по чл.212 от НК. Аргументирал същия с отсъствието на преки и косвени доказателствени източници в подкрепа на тезата за

реално въведено в заблуждение лице, като задължително изискуем елемент от фактическия състав на противоправното посегателство. Препратил към предоставени от Национален осигурителен институт писмени разяснения относно методологията за изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност, която била описана като автоматизиран процес, осъществяван чрез програмен продукт, без човешка намеса. Маркирал, че няма основание да се обсъжда и документно престъпление, извършено от формалния управител на „А.“ЕООД – И. И., доколкото било установено, че нейният покоен съпруг Димитров бил изцяло ангажиран с документооборота. Прокурорът изложил и доводи, че към инкриминирания по делото период не съществувала законова разпоредба, криминализираща получаването на наследваща се парична сума от бюджета на държавното обществено осигуряване, въпреки че в конкретния случай следвало да се приеме наличието на такава, постигната чрез използването на документи с невярно съдържание. С тези аргументи образуваното досъдебно производство било прекратено на основание чл.24, ал.1, т.1 НПК.

При извършената цялостна служебна проверка на обосноваността и законосъобразността на постановения прокурорски акт, с който е финализирано наказателното производство по ДП №5201/2021г. по описа на СДВР, респективно пр. пр. №18776/2021г. по описа на СРП, настоящият съдебен състав намира, че същият е постановен при нарушаване основните принципи на наказателния процес по чл.13, ал.1 от НПК, чл.14, ал.1 от НПК и чл.107, ал.5 от НПК. Не е съблюдавано изискването за извършване на всестранно, обективно и пълно изследване на всички релевантни към конкретния казус обстоятелства. Закономерна последица от така констатираното нарушение се явява и формираният порок в изразената воля на наблюдаващия прокурор досежно възприетия извод, че в случая не се обуславя наличието на съставомерно престъпно посегателство.

В атакувания акт не се открива анализ на всички инкорпорираните по делото доказателствени източници, които са позволили извеждането на релевантната фактология и приложението въз основа на нея на материалния и процесуалния закон. Неоправдано е дерогирано задължението оценката на доказателствата да бъде проведена поотделно и в тяхната взаимна връзка, като бъдат изложени ясни съображения защо едни от тях се възприемат, а други се отхвърлят като недостовестни, недопустими или неотнормирани. Наблюдаващият прокурор е поставил акцент върху съдържанието на постъпила писмена справка от НОИ, което е преразказал, но без да сподели доводите си защо това писмено доказателство се ползва с предимство пред останалите, събрани по делото фактически данни. Не е посочено кои свидетели са били разпитани, дали и защо се кредитират техните показания, респ. отдава ли се предпочитание на едни гласни доказателствени средства пред други и по какви съображения. Отсъства обсъждане и на другите доказателства, приобщени в досъдебното производство (документация от извършената пред НОИ проверка, данните относно ползваните електронни подписи, предоставените декларации за съгласие за разкриване на банкова тайна и пр.), не са обсъдени тяхната стойност и тежест. На фона на така констатираните съдържателни пропуски, изложеното становище по приложението на материалния закон звучи голословно. Правните изводи задължително следва да бъдат предхождани от съждения по фактите и източниците, от които те се черпят, така че да се установи положително съществуването на логическа връзка между тях. Противен подход не позволява да се узнае действителната воля на органа, изготвил постановлението и да се проследи начина на формиране на вътрешното му убеждение.

Твърде едностранчиви се явява и споделените изводи по приложението на материалното право. Извън споделената теза за несъставомерност на престъплението, посочено като първоначална правна квалификация, не е обсъдено задълбочено проявлението на други престъпни посегателства, а изложените в тази насока съображения са повърхностни и неприемливи.

Подходът на наблюдаващия прокурор по фрагментарно отразяване на факти и извеждането на лаконични правни изводи без доказателствен анализ е незаконосъобразен и се намира в разрез с изричния нормативен регламент на чл. 199, ал. 2 НПК. Цитираната норма повелява, че актовете на органите на досъдебното производство следва да съдържат мотиви и то не само от правна, но и от фактическа страна. Не е удовлетворен изискуемият от закона минимален задължителен стандарт, обуславящ законосъобразността на постановлението. В производството по чл.243, ал.4 НПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на фактическите и правни изводи на ръководно – решаващия субект на процеса в досъдебната му фаза. Съдът не би могъл да замести волята на прокурора, като запълни липсата на нужната фактология и свързания с нея дължим доказателствен разбор, респ. въз основа на него изложи правни изводи, които не са намерили обективен израз.

В наказателния процес задължението за излагане на мотиви се отнася до всички процесуални органи и във всички стадии на производството /арг. от [чл. 34](#) и [чл. 199, ал. 2 НПК](#)/, като същото е закрепено изрично и на конституционно ниво – [чл. 121, ал. 4 от Конституцията на Република България](#). Мотивите представляват обективизираното външно изражение на връзката между съдържанието на доказателствените материали, установената по делото фактическа обстановка, приложения закон и достигнатите от органите на съдебната власт умозаклучения, въз основа на които постановяват съответен акт. В този смисъл е произнесено и становището на ОСНК на ВКС в тълкувателно решение №1/2023 г., по т.д.№1/2023 г.

Извън установения формален порок на постановлението, разглеждайки казуса по същество, след запознаване с приобщения по делото доказателствен материал контролиращата съдебна инстанция не е склонна да сподели застъпеното окончателно становище на прокуратурата за отсъствие на достатъчно доказателства за извършено противоправно и наказуемо деяние, не само по първоначалната правна квалификация, но и въобще, доколкото намира същото за преждевременно формирано. Редица въпроси от значение за казуса са останали неизяснени поради непълнота на доказателствени материали, която не е обективно обусловена, а е резултат от недостатъчна процесуална активност на разследващите органи.

Безспорно, при преценка законосъобразността на извършения анализ на доказателствата и изводите за фактите и правото съдът не може да надхвърля своите правомощия, като чрез собствена, различна от изложената от прокурора интерпретация указва какви обвинения да се повдигнат и срещу кои лица. Конституционно гарантирано е правомощието на прокуратурата да приеме или откаже наказателно преследване. Същото обаче не е равнозначно на неограничена възможност да се решава делото по същество без извършването на пълен анализ на всички събрани доказателствени източници. Неправилното и неизчерпателно тълкуване на доказателствата по делото за обосноваване на определен извод е аналог на необоснованост на правораздавателния акт. Подкрепящи този извод аргументи се откриват и в практиката на ЕСПЧ, в частност в решението по делото *Anđelković v. Serbia* (no.1401/08) от 09.07.2013г., където е отбелязано, че е нарушено правото по чл.6, §1 от ЕКПЧОС, когато решение по съществото на един казус е „произволно или явно необосновано”, или може да се приеме, че няма „правна основа”. Това тълкуване се явява относимо и към съдържанието на прокурорските актове. Решението за изхода на производството винаги е обусловено от пораждащите действие в наказателния процес основни негови начала, едно от които се явява и принципът за обективност, всестранност и пълнота на провежданото разследване.

В контекста на тези размисли настоящата съдебна инстанция, след прочит на събраните до момента материали по делото, намира, че не са изчерпани всички действия, посредством които да се проучи в цялост икономическата дейност „Анотранс“ЕООД,

нейната организация и историята на дружеството, лицата, които са заемали ключова роля в управлението му, техните функции, като разграничи в показанията на свидетелите голословно поднесените обстоятелства, от действително настъпилите факти.

Приетата безусловно достоверност на твърденията на свид. Иванова, че макар и вписана като управител на дружеството, не е била запозната с дейността му, доколкото тя е реализирана от покойния ѝ съпруг, без да бъде извършено позоваване върху конкретни доказателствени източници, които еднозначно позволяват този извод, е израз на необективност в процеса по събиране на относим доказателствен материал. Действително, в своя разпит свидетелката изтъква, че едно от лицата, които е упълномощила относно дружествените работи, е бил именно И. Д., подчертавайки отсъствието на знание за подробности относно броя назначени работници, организацията на тяхната дейност и други въпроси, свързани с отчетността на дружеството. Така споделеното обаче не е съпоставено задълбочено с останалия доказателствен материал, включително със събраните свидетелски показания. Този пропуск е допринесъл да бъдат игнорирани редица противоречия, част от които засягат и приноса на Иванова за дейността по деклариране на данни пред НОИ, свързани с постигането на крайния резултат – получаването на парични суми от бюджета на ДОО. Така, в разпита на свид. Т. А., тя е посочена не само като управител на дружеството, но и като лице, ангажирано с една част от дейността му. В показанията на свид. Трендафилов, макар да не се споменава конкретно име, недвусмислено се сочи лице от женски пол, което е свързвано с дружеството. Друга част от свидетелите споделят преимуществена комуникация със съпруга на Иванова, но не отричат нейната ангажираност с дружествените дела, а единствено сочат, че не знаят кой се е занимавал с тях. Що се отнася до свид. Георгиева, макар в показанията си тя да не коментира дейността на Иванова, следва да се отбележи, че я е посочила като своя „баба по майчина линия“. Въпреки това органите не са ѝ разяснили правото по чл.119 от НПК, поради което се поставя и въпросът, доколко показанията ѝ могат да бъдат валидно обсъждани и в каква светлина. Не на последно място, съгласно справка от НОИ, за инкриминирания период са налице данни за подадени от името на „А.“ ЕООД уведомления за сключени трудови договори с общо 22 лица, за 16 от които са подадени неоснователно данни по чл.5, ал.4 КСО /л.186, том I от ДП/. От тях в хода на разследването обаче са разпитани едва шестима, като отсъства аргументация защо не е осмислена необходимостта от провеждане на разпит и на останалите, за които са събрани лични данни. Още повече когато тези действия по разследването имат отношение към установяване дейността на дружеството, неговите представители, с които посочените като наети в различни периоди лица евентуално са комуникирали, размер и начин на получаване на възнаграждения, съхранявана документация и други въпроси, изясняването на които би способствало да бъдат преодолените противоречията и празнотите в събраната доказателствена съвкупност.

В своя разпит свидетелят Иванова сочи, че документацията на дружеството е била обработвана от покойния ѝ съпруг и лице, назовано от нея с малкото име „Теодор“, установено като свид. Т. А., които тя била упълномощила. По делото обаче не се открива справка от Агенцията по вписванията относно надлежно упълномощаване на конкретни лица да представляват дружеството. Извън полезрението на органите по разследването е останало и приложеното по делото, на л. 90, том I от ДП, удостоверение за изплатени трудови възнаграждения на свидетеля К. В., датирани от 12.12.2015г. (в рамките на инкриминирания период), в графа „управител“ от което фигурира не само името на свид. Иванова, но и положен подпис. Този документ не е станал обект на почеркова експертиза, въпреки приобщените с протокол образци за сравнително изследване на писменодвигателните навици на управителката на „А.“ЕООД. На изследване не са подложени, впрочем и други копия на документи, изготвени в периода 2015 – 2019г., върху които се откриват подписи, ангажиращи авторството на Иванова.

По делото се установява, че свид. Иванова е притежавала два броя електронни

подписа, издадени съответно в качеството на представител на дружеството „К 12“ ЕООД, ЕИК..... и в лично качество. За тяхното ползване, видно от документацията, представена от „Инфонотари“ ЕАД /л.130-145, том I от ДП/, няма данни да е издавано пълномощно на трети лица. За нуждите на кореспонденцията между свид. Иванова и издателя на електронните подписи е посочен имейл-адрес – e@abv.bg. По делото обаче не са предприети постъпки за издирване и събиране на информация относно лицето, което реално е боравило с пощенската кутия, като е обслужвало електронната кореспонденция през нея. Последното е било особено необходимо с цел установяване на действителното отношение на свидетеля Иванова и нейната роля в организацията на търговското дружеството, предвид че цитираният имейл – адрес фигурира във всички заявления за подаване на документи по електронен път, генерирани в инкриминирания по делото период за целите на данъчното облагане, приобщени към материалите от производството. Не е осмислена и необходимостта от изискване на информация за естеството на евентуално развиваната от свид. Иванова икономическа дейност чрез „К. 12“ ЕООД и други дружества и съответно тяхната свързаност с „А.“ ЕООД.

Същевременно, видно от наличната по делото документация, удостоверенията по приложение №9 и №10 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (Наредбата) са подавани с електронен подпис. Според подзаконовия нормативен акт, кореспонденцията между органите на НОИ и осигурителите, както и изпращането на документация, се осъществява чрез регистрация в онлайн базирано приложение, достъпно през интернет страницата на НОИ, като съответно комуникацията се осъществява чрез посочения електронен адрес. Въпреки това по делото не са предприети нужните действия, включително и допускане на компютърно-техническа експертиза, с цел установяване на IP-адресите, от които е използван електронният подпис, титулярите на мрежата, данни за локацията, от която е ползван достъпът и пр. Изясняване на тези въпроси е разкривало съществено отношение за проверката на достоверността на заявеното от свид. Иванова, дали е боравила с документация на дружеството и кое е лицето, което е попълвало и изпращало данни, относими към установяване основанието за изплащане и размера на обезщетенията от бюджета на НОИ за лица, посочени като служители на „А.“ЕООД.

Убегнало е от вниманието на органите по разследването, че свид. Иванова е била лице - обект на проверката, реализирана от НОИ, поради което и нейните показания следва да се ценят критично. Този факт обаче не омаловажава нуждата, с цел изясняване на обстоятелствата по делото и правилното приложение на материалния закон, да се провери версията, споделена от управителката на „Анотранс“ЕООД, за поети ангажименти във връзка с дейността и документацията на дружеството от страна на свид. Теодор Антонов, включително относно вероятността относими към предмета на делото документи понастоящем да се съхраняват у него. Мотив за тези разсъждения, впрочем, се открива и в показанията на свид. Анетка Неделкова и свид. Камелия Георгиева, които споменават името на Антонов в една или друга обвързаност с дейността на дружеството. Нуждата от задълбочаване на разследването и към личността на свид. Антонов се е налагала на още по-голямо основание, когато последният отрича категорично обвързаност с „Анотранс“ЕООД, акцентирайки върху личността на покойния Иван Димитров – линия на поведение, аналогична на избраната от самата свид. Иванова.

Видно от представената справка от Търговски регистър и данните от проверката, извършена от служителите на НОИ, считано от 2008г. до 2014г., управител на „А“ЕООД е бил лицето Н. Д. За личността му споделят и свидетелите Т. А., И. и П. Т.. Според тях той е бил обвързан с дейността на дружеството, като син на починалия Иванов, включително в насока организирането и контрола върху наеманите работници. Установява се, от друга страна, че Н. Д. е продължил да работи в дружеството след настъпилата промяна в управлението през 2014 г. При тези данни, въпреки логичното умозаключение, че с оглед предходните си ангажименти, той би бил запознат с функционирането на дружеството и

ролята на своя баща и други лица, в хода на проведеното разследване не е преценена необходимостта от приобщаване на неговите показания.

По делото не са предприемани действия по разследването, насочени към проверка и на населени места, за които в показанията на свид. Антонов и свид. Иванова се установява, че е добивана дървесина, ползвани са складове и са набирани работници, с цел установяването на свидетели, които биха могли да са запознати с дейността на дружеството. В протокола за извършена от НОИ проверка по събиране на данни за реализирана от дружеството търговска дейност е упоменато, че на адреса по седалище и този, посочен за кореспонденция на дружеството не са намерени лица за контакт. Тази констатация обаче в хода на разследването е възприета формално като достоверна и достатъчна, а установените адреси не са станали обект на обследване, нито е преценена необходимостта от предприемане на действия по разследване, насочени към установяване и изземване на предмети, книжа и други данни относими към разследването. От друга страна, не е изяснено и дали за тези адреси е имало сключени договори за наем, начинът, по който е заплащано, лицето, с което е комуникирано, физически присъствали ли са работници на тези адреса, както и дали на тези адреси са били регистрирани или реално са се помещавали офиси на други дружества, съответно съществува ли свързаност между тях и „А.“ ЕООД. Следва да се посочи, че горепосочените действия са могли да послужат и за конкретизиране на обстоятелствата относно ненадлежно декларирана търговска дейност, с оглед представената информация от НАП в Протокол № П-22220618196230-073-001/21.06.2019 г. /л.223, том I от ДП/, съгласно която задълженията на „А.“ ЕООД към държавния бюджет към 11.05.2019г., възлизат на 132 193, 56 лв.

Останали без нужното внимание в хода на разследването са и изнесените от свидетелите И., Г. и Д. П. факти, касаещи отчетността на дружеството. В своите показания те сочат, че лицето Евдокия Попгеоргиева е била счетоводител на дружеството. Видно от приложеното по делото удостоверение за изплащане на възнаграждение, в поле „главен счетоводител“ е вписано именно нейното име. В хода на разследването обаче тя не е била разпитана, въпреки значимостта на показанията ѝ за изясняване на обстоятелствата относно съхранението на документацията на дружеството, лицето, подавало уведомления за сключените трудови договори, начина на заплащане на наетите работници, изпращането на данни до НОИ, НАП и други институции и най-вече, лицата, с които е комуникирала, като представители на дружеството. В показанията си свидетелите Иванова и Неделкова изтъкват, че са им били заплащани осигуровките, докато са полагали труд в „А.“ ЕООД, но при проведената ревизия от служителите на НОИ се доказва, че осигурителните вноски на назначените по трудово правоотношение лица не са заплащани. С оглед на това обстоятелство и изясняване с категоричност на фактичката обстановка, чрез разпита на лицето Попгеоргиева би могло да бъде установено и дали на нея, в качеството ѝ на счетоводител на дружеството, са предоставяни парични средства, които са били предназначени за заплащане на осигуровки на работниците.

На следващо място в показанията на свидетеля Пламен Трендафилов, се съдържат данни, че същият е получавал парично обезщетение от НОИ, но се затруднява да посочи дали сумата му е превеждана по банков път. В своя разпит свидетелите Иванова и Антонова отричат да са получавали парични обезщетения, а видно от справката на НОИ такива са били изплатени. Доколкото паричните обезщетения от държавното обществено осигуряване се превеждат по лични платежни сметки, вписани в удостоверенията, съгласно приложения № 9, 10 и 11, от подателя, в случая „Анотранс“ ЕООД, то за да бъде конкретизирано кои банкови сметки са посочени, е било нужно да се прецени необходимостта не само от изискване на удостоверенията, подадени от дружеството за всяко от лицата, но и от предприемане на действия за разкриване на банкова тайна, с цел установяване на техните титуляри, движението по тях и лицата, които са имали право да оперират с наличните суми, за да се докаже реалният получател на паричните средства. Тук е моментът да бъде

посочено, че в ревизионния акт изготвен от НАП е отразено, че дружеството е разполагало с четири банкови сметки. По делото обаче не е събрана информация за наличностите по тях и лицата с право на достъп.

Напълно игнорирани в хода на разследването и останали без задълбочена проверка са и твърденията на свид. Е. Т. В. – А., която отрича да е работела в дружеството „А.“ ЕООД и да е получавала обезщетение от ДОО – обстоятелства, напълно опровергани от изведените от ревизионния акт на НОИ данни. Същевременно, доколкото в показанията си тя твърди, че като практикуващ лекар е преглеждала пациенти, водени ѝ от И. Д. (наричан бай Иван), е следвало да бъде преценена и необходимостта от събиране на информация, къде е била изпълнявана практиката ѝ, съответно издавани ли са от нея болнични листове, които да са използвани/представяни от лица, назначени в „А“ ЕООД.

Изчерпателност в подхода към доказателствения процес е била особено необходима, когато противоречията в доказателствения материал са съществени, пряко повлияват върху възможността да се проведе анализ на информационните източници, респ. не позволяват да се изведе убедителен отговор относно това коя теза следва да бъде отхвърлена и коя възприета за обстоятелствата свързани с получаването неправомерно на парични средства от държавното обществено осигуряване. Тези изводи обаче следва да бъдат формирани категорично едва след положени усилия да се отстранят всички несъответствия и да се запълнят пропуските в доказателствения материал, така че в цялост да бъде очертана фактическата обстановка.

В резюме, този съд споделя становище, че по делото не е изчерпан потенциалът от способности за събиране на относим доказателствен материал с оглед пълното изясняване на обстоятелствата по делото и правилното извеждане на взаимовръзките между тях. Едва след извършването на обективно и изчерпателно установяване на значимите факти може да се достигне до извод за това дали е извършено престъпление, каква е неговата правна квалификация, кръгът от съпричастни лица.

Само за пълнота следва да бъде посочено, че застъпената в обжалваното постановление теза, че поради механизма на изчисляване на обезщетенията за временна неработоспособност чрез програмен продукт – информационна система на НОИ, не би могло да се обоснове въвеждане в заблуждение на конкретно лице, следва да бъде обсъждана критично. Представеното писмо от осигурителните органи, в което се обяснява методологията за провеждане на тази дейност, е интерпретирано превратно и без да бъдат съобразени правилата за реда за изплащане на обезщетения и помощи, поместени в Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване, както и без да се съобрази отсъствието на категоричен отговор, откога е въведена тази информационна платформа и дали е функционирала към и през целия инкриминиран по делото времеви период.

От друга страна, видно от получената информация, макар обмена, обработката, систематизирането, както и калкулирането на подадени в информационна система на НОИ данни, да е автоматизирано, то в последните два модула – четвърти и пети, изрично е посочено, че се взема „решение“ за изплащане, преизчисляване, отказ и други, а в модул пети одобрените обезщетения се включват във ведомости, едва след одобрението, на които се „потвърждават“ и се нареждат за изплащане. Според показанията на свидетеля Маркова, постъпилите данни се обработват от отдел „Парични обезщетения за временна неработоспособност“. Съгласно Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване, Раздел VI, „Спорове“, чл.47, ал.1, отказът за изплащане се извършва чрез акт на конкретно „длъжностното лице, на което е възложено ръководството по изплащането на паричните обезщетения и помощи, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на ТП на НОИ“ чрез разпореждане. В чл.40, ал. 3 КСО също се предписва, че ръководството по изплащане на помощи и обезщетения е възложено

на длъжностно лице. Това, че данните са обработват автоматично с цел бързина и сигурност, не означава, че в целия процес по контрол и обработка, както и крайното становище да се отпусне или не парична сума като обезщетение, е лишен от човешка намеса. Противното разбиране би лишило от възможност за защита един не малък сектор от дейности, в които, с оглед технологичното развитие, би се допуснало да бъдат обект на престъпни прояви, спрямо които държавата не би могла да предприеме действия, насочени към санкциониране на отговорните лица. От друга страна, дори и съжденията да бъдат споделени, то остава открит въпросът относно извършването на документно престъпление, като изводите на прокурора в тази насока относно тяхното авторство, дадено в лицето на покойния Димитров, не могат да бъдат споделени, доколкото те са позовани върху фрагментарно проведена доказателствена дейност. Предложените аргументите, с които се отхвърля тезата за извършени документни престъпления, а така и за съществуващи данни за други посегателства, криминализирани с нормите на Особената част на НК, не са достатъчни за проверка на фактическите основания, върху които те се позовават.

На следващо място, макар и доводите на прокурора за законодателни промени настъпили през 2021г., касаещи разширяване на приложното поле на чл.256 НК и приложението на материалните норми по време, да са коректно изложени, това не означава, че априори възможността за обследване на елементите от съставите на други данъчни престъпления и престъпления против кредиторите по отношение дейността на „А.ЕООД следва да бъдат изключени. Проверката на тази версия е необходимо, с оглед посочените по-горе данни за публични задължения на дружеството в размер на 132 193, 56 лв., както и с оглед данните, представени от НОИ, за дължими от дружеството осигурителни вноски в размер на 60 941,80 лв., разбира се при съблюдаване на компетентността на органите по разследване.

В резюме се налага извод, че постановлението за прекратяване на наказателното производство е явно необосновано и като такова следва да бъде отменено изцяло, а делото върнато на етапа на разследването. В изпълнение на вмененото им задължение по чл. 13, ал. 1 НПК органите на досъдебното производство следва да проявят по-сериозни усилия с оглед изясняване на обективната истина по делото, съобразявайки аргументите относно прилагането на процесуалния и материален закон, изложени в настоящото определение. При новото разглеждане на делото представителят на СРП следва да проведе задълбочено аналитично обсъждане на приобщения по делото доказателствен материал и да изложи аргументирано позицията си кои елементи от него кредитира с доверие, респективно кои отказва да използва при формиране на свободното си вътрешно убеждение, съответно да прецени дали е извършено престъпление от наказателноотговорен субект, респективно каква е неговата материалноправна квалификация.

Така мотивиран и на основание чл.243, ал.6, т.3 НПК, Софийски районен съд, НО, 2-^{ри} състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ изцяло Постановление от 23.01.2023г. на прокурор в Софийска районна прокуратура, деловодно изведено на 30.01.2023г., с което на основание чл.243, ал.1, т.1, вр.чл.24, ал.1, т.1 НПК, е прекратено наказателното производство по досъдебно производство №5201/2021г. по описа на СДВР, респективно пр. пр. №18776/2021г. по описа на СРП, образувано и водено за престъпление чл.212, ал.1, вр.чл.26, ал.1 НК, като необосновано и незаконосъобразно.

ВРЪЩА делото на Софийска районна прокуратура за изпълнение на задължителните указания по прилагане на процесуалния наказателен закон.

ПРЕПИСИ от определението да се връчат на СРП и на Национален осигурителен институт - Централно управление, чрез неговия управител .

Определението подлежи на обжалване и/или протестиране в седемдневен срок от връчването му пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____